

Nem tudom, mi zavarja jobban az anyám. A masni mintás franciamanikűröm, vagy, hogy az ízetlenné harapdált rágógumit betuszkolom gondosan összehajtogatott szalvétájába. De csak a szemöldöke rándul. Éppen megjegyzi magának, hogy később, ha elfogyott a téma apámmal a Tv előtt, majd megint előhozakodjanak velem.

Fogalmam sincs, miért ebédelek velük minden vasárnap délután, zötykölődöm egy órát vonattal húslevesért, csirke szárnyakért, raguért, meg házi fehérkenyérért, hogy bűnbánó böjtben tölthessem a hétfőket, vajon mennyi zsírt szedtem magamra. Amikor az összes kolléganőm, minden józan csaj számolja a kalóriákat, nem igaz? Legalább egy olyan sor legyen, ahonnan nem lógok ki!

– Na és? – kezdi anyám a tartalmas beszélgetést, máris egy remek bevezető kérdéssel, amire biztosan jól felel az ember. Megmeríti kanálát a szaftos csirkelében, de mielőtt széles, kövér szájába tolná, még felteszi az évszázad kérdését. Csak egy másodpercnyi szünet és máris elhangzik, még alig koppan a kanál durva zománcos feje a műprotézisen. – Hogy megy a munka?

Igen, ez a kedvenc kérdésem, az után, hogy van – e már valaki kilátásban. Na hogy megy? Jól? Rosszul? Vagy olyan vontatottan, hogy gépelés közben tekintetem mindig a monitor jobb alsó sarkára siklik, hány perc van még cigiszünetig?

Felveszem a kanalat én is, a kanalakkal különben sem lehet sok kreatívat kezdeni, nem vasárnap délután a szüleid házában. Hát hogy is megy. Belemerítem alaposan, a leves fölé hajolva bepárásodik szemüveglencsém, mennyire utálok ezt, mert ha már felvettem a kanalat, ciki újra letenni, ugyanakkor zavarja az embert, hogy még a leheletét is csak sejti. Fenébe. Bekapom, hallom ahogy fogaimnak ütődik, az enyémeik még megvannak, bár erősen szürkéllnek a több tonna nikotintól és kávétól, amit napjában fogyasztok. Azért felhörpintem, ízesen, ahogy minálunk szokás itthon, amiért gyermekkoromban folyton megkaptam “ne szürcsölj kislányom” Nehogy úgy csináljak bármit, ahogy jól esik. Most például

élvezném a főtt répát, a csíkot, amit csak anyám tud ennyire puhára főzni, a csirkeleves egyedi zamatát. De nem, a munkára kell gondolnom, hétvégén is.

– Megy – hallatszik felőlem nyelés után. Tessék megtapsolni, még nem rúgtak ki. Habár néha azt kívánom.

– Nagyszerű – toldja hozzá apám sűrű kefebajsa alatt. Ezt a szurtos, fekete dróthajat nem tőle örököltem, anyám seszínbarna haja tett igazán unalmassá. Persze, amint a városba költöztem első utam a fodrászhoz vezetett, így vagyok azóta is szőke, sűrű frufruval, hatalmas pápaszemekkel, ami mögött egyébként kék tekintet hunyorog a világra. Orrom hosszú, szám keskeny, én vagyok a semmi extra tökéletes megfelelője.

– Nagyon érdekes az ehavi körömtémád – nocsak, anyám rekordsebességgel vált témát, úgy tűnik a főtt petrezselyem megrágása gyorsabb volt a vártnál.

– Mármint tetszik? – kétlem, de azért lejjebb tolom szemüvegem hosszú orromon, ez az egy előnye van, nehezen esik le. Így kilátok a párától, mert anyám kedves, érdeklődő ábrázatát valahogy képtelen vagyok magam elé képzelni, pedig mindig dicsérték a fantáziám.

– Nem igazán értem – visszakozik gyorsan, mintha egy gúnyos szemráncolást is felfedeznék, mert könnyen lehet a rosszindulatot tudatlansággal palástolni.

– Semmi bonyolult matematikai képlet nincs rajta – merítem meg újra a kanalat és hálás vagyok apámnak, mert férfi, így őt az “ehavi” körömöm nem foglalkoztatja.

– Értelmesebb dolgokra is mehetne a fizetésed – mordul fel mégis a bajsza alatt, összevonja dús, egyszerre szigorú és aggodalmas szemöldökét, amit szerencsére szintén nem én örököltem, különben manikűrös mellett rendszeresen járhatnék kozmetikushoz is.

– Adjatok egy tippet – merítek újra kanalat, az evés remek stresszoldó. Jövő héten már tényleg kényszeríteni fogom magam, hogy otthon maradjak.

Anyám és apám összenéznek, tanácstalanul, elveszetten, hát mit tudják ők, hogy megy ez a városban. A legjobb, amit tehetek a monoton zabálás. Ahogy a kanál csörren jellegzetesen, unalmasan a régi porcelántányéron, megmerítkezik a tyúkhús tömény tartalmával és végül leszállítja a számba. Hangosan, csámcsogva eszek. Apám rosszalló pillantást vet anyámra, nem, ezt 36 év alatt sem tanultam meg. De már nem szólnak rám. Most már mindent csak egy – egy pillantásba,

szorongató kérdésbe sűrítene. Feszengj, érezd rosszul magad, még szerencsétlenebbnek és jelentéktelenebbnek, mint amilyen valójában vagy.

– Mi csak azt szeretnénk – folytatja apám, mintha a gondolatmenetemet akarná befejezni – hogy egészséges, tisztességes életed legyen odaát a nagyvárosban.

Hű! A pokol hetedik bugyrában, a romlás és fertő központi helyén, ott a szmog és embertömeg tömény sűrűjében.

– Finom volt – váltok témát, mintha még egy, utolsó próbálkozással meggyőzhetném őket, beszéljünk valami vidámabbról.

– Egészségedre lányom – anyám mintha mosolyogna. Azok jellegzetes somolygásával, mint akik elégszer hallották már ezt és megtanulták a bókot lazán továbbengedni. – Csomagoltam neked tepertőt.

– Remek – ez igazán csak félig gunyoros, hangsúly az R – en, aztán kicsit lefelé ível ahelyett, hogy eleven örömben végződne. Azt jelenti, hízok tovább hétfőn is.

– Ne felejtse a mákos gubát – apám kissé megemeli fejét, mire anyám sietve bólint, én pedig keresztet vetek a keddre. Nem mintha kövér volnék, teljesen formátlan vagyok. Anyám alkatából a lapos hátsó felét kaptam, de az ég előtt már nem ajándékozott meg a nőiség dús javaival, mint őt.

– Hozom a csirkepaprikást – pattan fel anyám, mert ha már apám is befejezte a levest, mozognia kell. Az mindegy, hogy ő még enne.

– Segítsek? – mindig megkérdem, de inkább csak szokásból, mert anyám türelmetlenül leint ilyenkor.

– A vendég csak ne ugráljon, egy pillanat – helyette szökdécsel ő, már szedi is össze a kiürült tányérokat. A sajátját, azt félreteszi, majd hozzálát az evéshez rendesen, miután a család befejezte. Egy jó háziasszony mindig maga elé engedi a többieket. A hagyományok, az alázat túlzása, itt, a falun így szokás.

Érkezik a paprikás. Anyám bámulatos szakácsnő, mert annak idején a tudományban mérték a vonzalmat. Jó feleség attól lett, hogy brillírozott a konyhában. Ha apámat a menyecskéről kérdezték, az első volt, hogyan főz, az volt az előválogató. Úgyhogy anyám átment, én meg megbuktam a zsíros kenyérenél. Szerintük ezért nincs férjem. Férjem? Ugyan... Még alkalmi partnerem sem. Már csak azért megérné, hogy egyszer hangosan is kimondhassam, ez itt Jóska, néha tisztességtelenkedünk.

Amíg apám férfiként, akinek előjogok járnak, egy nagy kanállal kiemel egy paprikával, paradicsommal, hagymával átítatott, szaftos csirkedarabot, anyám

galuskát sodor a tányérjára. A szaft máris barna hullámokban lepi el, amíg a második adagot is kiszedi, már egészen meghódítja a tésztaföldeket.

Megérezem a fűszeres illatot, Pavlov büszke lenne rám, máris reagálok. Mire hozzám kerül a kanál, már csak én és a halott tyúk porhanyós teste létezőnk. Azért ez tényleg nagyon finom, ki is szökik ajkaim közül egy elnyújtott, élvezkedő sóhaj és szám megtelik a mennyei étek minden áldásával.

Anyám még nem fog hozzá, ő majd a maradékot eszi meg, mindig így volt. A férfiak és a gyerekek után, valahol titokban, elbújva csipegette, amiből neki kellett volna elsőként kóstolnia.

– Hogy van Igor? – a bátyámra mindig rákérdézek. Szerencsére ők Ágotával, a feleségével és a három gyerekkel otthon töltik a vasárnapot. Azt hiszem templomba is járnak.

– Ő jól, de a kislány eltörte a karját múlt héten – anyám kapva kap a témán, más konverzáció nem is igazán zajlik köztünk, csak az én szerencsétlen életem és Igor gyerekei.

– A kölykök csontja gyorsan forr – teszem hozzá a magamét, rá se rántsanak, előfordul. Igazán ártatlan megjegyzés, mégis mi lesz belőle...

– Majd megtudod milyen aggódni, ha neked is lesz gyereked – zendít rá anyám azonnal. Apám, akinek több sem kell, mint a felhívó sziréna szó, máris vádlón mered rám, hogy nem nyomok ki ebben a minutumban egy kisbabát, ide a padlóra!

– Ha tovább vársz, lemondhatsz erről az áldásról – teszi hozzá.

– Valahogy túl fogom élni gyerek nélkül is – jegyzem meg fásultan, megint könyökölve támasztom nagy, nehéz fejemet. Talán először egy férfit találhatnék, de az elmúlt évek tapasztalatai alapján ideje elengednem a teljesíthetetlen kívánságokat. Inkább együk azt a finom paprikást, rágjuk pépessé, ízlelgessük, pakoltassunk be a házi kosztot és csócsáljuk a maradékokat tovább, otthon.

– Ha mi is így gondolkodtunk volna, te és Igor nem lennétek – jön a bánatos reakció apám felől.

– Hát akkor én be is fejeztem – nézem azt a néhány falatkát, ami még igazán lement volna a torkomon, ha nem hozzák fel a gyerek témát. Most hosszú, érzékeny pillantással búcsúzunk, én és a csirke. Csikordul székem, hangosan, elkínzottan, mintha ízületeim panaszát visszhangozná. Felállok. Lassan, teli hassal, foncsor tekintettel.

- Sietek, megy a vonatom – ez mindig játszható kártyalap.
- Vigyázz magadra és igyekezz most már a házasodással, lányom – mordulja az apám, de azért megtisztel azzal, hogy felálljon és megöleljen. Anyám nyugdijas hangon szipog, toporog kicsit, aztán jókívánságait mormolja.
- Öltözz fel melegen, vigyázz a közlekedésben, ne menj későn aludni – mintha előre begyakorolta volna. Én csak mosolygom. Próbálom úgy, mintha élveztem volna a villámlátogatást, szívesen gondolnék vissza gyerekkoromra a parasztház vályogfalai között, ahol sosem volt rendes wifi vétel. Munka viszont annál több, segítenem kellett krumplit pucolni, amit még a legjobban szerettem, csirkét kopasztani, amit például a legkevésbé, na meg egy ósdi vesszőkből álló seprűvel járni a tyúkszaros udvart.

Anyám és apám tipegve, lassan kikísérnek az előszobába, dohos falak közé, ahonnan már nem érezni a kellemes csirke illatot, sem a szobáknak azt a régi, meleg báját. Ahová már betép a kinti világ hűvöse, hallani a szelet és az éppen aktuális házörző csaholását. Őszi, virágmintás félcipőmért nyúlok, ezt anyám megdicsérte, amikor jöttem. A cseresznyepiros harisnyára már nem szólt semmit és hangjegy mintás ruhám sem nyerte el tetszését, pedig ez szép, fehér színű, fekete kottamintával.

- Cipőkanalat? – kérdezi az apám, mindig eljártsszuk ezt, minden vasárnap felajánlja, talán az összes vendéggel így tesz.

- Köszönöm, boldogulok – leguggolok, mintha még üde húszéves lennék és ruganyosan megkötöm a saját cipőm. Micsoda teljesítmény...

A bejáratí ajtó kitárul és aztán be is csukódik mögöttem. Szinte hallom a fáradt, öreges sóhajt “na, megvolt ez is”

Kezemben meglebben a nejlontáska, amit anyám még búcsúzólul a kezembe nyomott. Kiérezni belőle a tömény ételszagot. Vetek egy kósza, érdektelen fintort Bodrira a kerítés mögött, hirtelen azt sem tudom melyik Bodri, és én is hátat fordítok végre.

Eleresztek egy nagy, mély sóhajt, talán többet. Hallgatom, ahogy a göcsörtös portalaj egykedvűen veri vissza cipőm koppanását.

Lenyomom a kapu rozsdás kilincsét, megfájdul fejem a nyikorgásától, aztán kilépek a főútnak csúfolt kanyargós betonra. Ezen csak végig kell menni, egyenesen. Komótosan poroszkálok, a nejlon parasztosan csörög velem.

Kicsit felfrissülök, mire a néptelen állomásra érek. Szerencsém van, öt percet ír a következő vonat indulásáig. Addig ácsorgom, tervezem semmitmondó napom hátralévő részét.

Öt percet könnyű kivárni, de az egy óras zötykölődést megérzem. Fejem nekitámasztom az üvegnek és csak nézem az unalomig ismert fák egyhangú árnyékát. Puszta tájon zakatolunk, már a fák is változatosságot jelentenek. Talán el is szunnyadok egy – egy másodpercre. Próbálok keveset gondolkodni, más sem vár rám, ha majd hazaérek.

Valahogy ez is eltelik, gyorsabban, mint egy óra a munkában. A városi állomáson igazi nyüzsgés fogad, itt már elnyel a siető emberáradat. Én is másképpen járok, szedem a lábam, mintha fontos dolgom lenne. Szigorú arcot vágok, mint akit várnak, mint aki időre megy. Így szállok metróra, aztán így szállok ki belőle, rutinosan, lazán. Végig a koszos kis macskaköveken, hogy beletörődő sóhajjal álljak meg az egyszobás albérleti garzon előtt. Miután megforgatom a bejárat ajtóba való kulcsot, belépek, cipő le, konyha megcéloz és minden földi jónak helyet csinállok a hűtőben.

Azonnal betolok egy rágót, aztán levetem magam viharvert kanapémra. Egy kiárusításon jutottam hozzá, hogy ne mondjam mennyiért. Sokan szidják, süllyed, ronda, de én más szót használok rá, azt mondom rusztikus, meg hogy szálljanak le az ízlésemről.

Rágózom. Addig élvezem nagyon, amíg az íz ki nem fut a számból, utána csak megszokás lesz és megfogalmazódik bennem, mégiscsak csinálnom kéne valamit. Sőt, időközben rám sötétedik, egyedül, homályban ücsörögni pedig minden kontextusban származékos lenne.

Besüt persze néhány neonfényű utcai lámpa, de csak még derengőbbé teszi a hangulatot. Muszáj, tényleg muszáj odasétálni az ablak alatti íróasztalhoz és felkattintani az állólámpa kapcsolóját, közvetlenül mellette. Elhúزم a barna sötétítőt, hogy azért ne az én pofám kerüljön kirakatba. Ostoba, romantikus elképzelés lenne azt hinni, hogy majd az én holdvilágképembe szeret bele a szomszéd, festő srác, aki megörökíti, ahogy a laptop előtt görnyedek. Igen, ez olyan tipikus tömeglakás, aminek az ablaka egy másik házra nyílik. Bele, mások életébe. Néha, ha nagyon unatkozom, vagyis általában, elhúزم egy kicsit a sötétítőt, kilesek, hátha látok valami érdekeset. Kövér muki csörtet át az udvaron és a látvány retinámba ég, vagy aszott vénasszony leeresztett golf labda mellekkel

virágokat öntöz. De láttam már szépet is. Kislány ugrókötelezik a lakásban, mindjárt szegény szomszédokra gondoltam, vagy kutyák nyújtogatták rám a nyelvüket. Tehát vasárnap este van. Csak egy óvatos pillantást vetek kifelé, legtöbbször a Tv – t bámulják, néha még azt is meg tudom mondani, mit néznek. Általában egy talkshowt, vagy sorozatot, néha meccset.

Bekapcsolom a laptopom, amíg nagy nehezen elindítja magát, nézelődök. Leviszik a szemetet, szellőztetnek, száraz ruhákat cserkésznek be a szomszédok. Egyiket sem ismerem.

Rágózom, aztán sóhajtok, jó mély ez is. Amíg csend van, csak még jobban érzem, mennyire egyedül vagyok.

De aztán előnt a kék fényár, megjelenik a monitor kismacskás háttere. Egy következő kattintással betölt mindenki kedvenc közösségi médiája.

Na akkor lássuk kivel mi történt a hétvégén! Ők túráztak, azok megint lajkoltatják a remekül elkészített sült csirkét, az egyik itt kirándult, a másik ott. Nevetett a gyerek, simogatták a kutyát, bizonyára senki sem bosszankodott, nem borított fel semmit, veszekedett, gürizett, üvöltött. Ez itt a tökéletes mikrovalóság, ahol mindenki biztosítja a másikat arról, hogy minden a legnagyobb rendben van az életében.

Hétfőn majd jönnek a megosztások kellemes munkakörnyezetről, nahát, kinek vannak a legjobb kollégái, nézzétek ma is mivel leptek meg! Itt aztán mindenki álszent. Mintha verseny lenne, bizonyítsuk, nekem jobb életem van, irigykedj és nyomj egy ölelős smileyt. Úgyhogy általában nem tetszikelek semmit. Engem sem szoktak, a népszerűtlen kis blogom felett általában továbbtekernek. Engem nem vitt el Nápolyba a szeretőm. Nem ébresztett rózsával Mr. Adonisz és még egy gyerek sem mosolygott szépen a kamerámba.

Átmehettem volna egy szelfiért Igorhoz, cuki család, tíz tetszik a rokonoktól összejön rá, én meg úgy teszek, mintha izgalmas életet élnék, vagy legalább életet.

Nem szörfölök sokáig, az idézetes angyalos képek riogatnak és a kolléganőm ma is jógázott, hát kösz szépen, elég lesz holnap hallgatni az élménybeszámolót. Elkattintok, ismét játszadózom egy rövid ideig a “törlés” gondolatával. Azt mondják, akit a facebook nem ismer, nem létezik, lehetne vajon fokozni az állapotomat? Becsukom, a gondolatot fiókba zárom és ismét elkeseredett lépésre szánom el magam.

Az ismerkedős oldal tölt be. Lássuk mi a mai felhozatal! Valaki a kocsijával pózol. Kopaszodó ötvenes, napszemüvegben télen. Mindene az autó, meg a lerongyolódott munkahely, ahol éppen ezzel a mosollyal próbálja megkenni a főnökét. Hobbi: horgászat. Rendkívül kreatív. Tovább. Casanova félmeztelenül, a háttérben vakuzó nagymamával. Már éppen nyomán erre is az x – et, hogy inkább valami sorozattal üssem el a lefekvéshez hátralévő időt, amikor villan a chat ablak és rám írnak.

Férfi035: Szia

Imádom, ha így kezdik, jól lehet rá reagálni, rögtön megmutatja az ember belső értékeit.

Fáni36: Szia

Visszadobtam a labdát, lássuk mit kezd vele.

Férfi035: Akarsz ismerkedni?

Fáni36: Nem, horgolás mintákat gyűjtögetek egy társskereső oldalon.

Férfi035: Haha

Férfi035: Vicces vagy!

Fáni36: Fontos a humor, nem?

Férfi035: Le tudsz menni hídba?

Fáni36: Parancsolsz?

Férfi035: Egy nő legyen hajlékony az ágyban!

Hamar eljutottunk a lényeghez, úgy érzem. Mosolygós fej és törlés. Sajnos nem tudok lemenni hídba, fogalmam sem volt, hogy ez követelmény, mindjárt beiratkozok valami tanfolyamra.

Villan egy másik ablak, pedig már épp a sorozatlistámat böngészem.

Józsika48: Babgulyást szereted?

Fáni36: Nem

Józsika48: Akkor nem te vagy az igazi, szevasz.

Fáni36: Hála istennek, hogy nem én! Szia.

Nagy az a bizonyos állatkert! Ha belegondolok, írogattam én valaha normális emberrel ezen az oldalon?

Nagydumásvok: Ráérsz beszélgetni egy kicsit?

Nem nyomtam rá elég gyorsan arra az x – re. De legalább nem szíával és babgulyással kezdte, értékeljük.

Fáni36: Végülis, rá.

Nagydumásvok: Tetszett a mosolyod a profilodon.

Nocsak...

Fáni36: Örülök, a te képed is egész klassz a síszemüvegben. Síelsz?

Nagydumásvok: Szoktam.

Fáni36: Más téli sportot is szívesen űzöl?

Nagydumásvok: Nem nagyon van rá időm.

Fáni36: Mit dolgozol?

Nagydumásvok: Villanyszerelő vagyok. Te?

Fáni36: Én nem.

Nagydumásvok: Akkor bevallom, ez a kép csak reklám.

Fáni36: Nem is síelsz?

Nagydumásvok: Az csak teszt volt. Átmentél, úgyhogy utána mondtam a villanyszerelőt.

Fáni36: Az is csak teszt volt?

Nagydumásvok: Nem, tényleg villanyszerelő vok. Jó a lyukérzésem.

Fáni36: Akkor tesztelgesd az unatkozó háziasszonyokat!

Nagydumásvok: Ne izélj. Igaz, hogy nincs olyan alakom, mint a képen, de szimpatikus vagy!

Fáni36: Akkor legalább egyikünk jól járt.

Nagydumásvok: Nem értem.

Fáni36: Éppen ez a baj. Szia!

Most már villámgyorsan rányomok arra az x – re, ez fáj egy kicsit. Inkább szippantson be valami rajtam kívülálló sztori, valami, ami nem a nyomorult életemről szól. Mintha az egész, csak megerősítette volna a pontokat az i betűimen. Fel volt már rakva mindegyikre, csak elmélyült.

Az unott vasárnap délután örömei, íme. Az egyhangúság fokozatai egy szép, színes skálán, meg az olyan örök kérdések, hogyan tovább? Aztán azok, amiket a szülők is feltesznek, drága lányom, mikor házasodsz már meg? Mikor lesz egyáltalán valakid? Hiszen abban a nagy városban annyi ember van! Vidéken az volt a baj, hogy mindenkit ismertél! Az idő pedig egyre fogy, évről évre kétségbeesettebb vagy, se herceg, se fehér ló, se elviselhető hétköznapiak, csak a tömés szaporodik a fogadban, csak a lerakódott zsírrétegtől nehezebb szabadulni.